

Divoký Éterista časť druhá

Wileth otvoril oči. Bol od pol pása nahý. Zistil, že leží na slamenej podstielke v akejsi jaskynnej sieni plnej provizórnych poličiek vyrobených z konárikov zviazaných dokopy. Na nich boli všemožné misky, fľaštičky, bylinky a knihy. Na stene horela len jedna fakľa a jej mihotavý plameň pritáhoval Wilethov pohľad. Pokúšal sa premýšľať nad tým, čo sa udialo. Nie a nie si spomenúť, ako keď sa človek ráno zobudí a nevie sa rozpamätať na ten čudný sen.

„Dobré ráno,“ ozval sa hlas.

Wileth sa strhol a prudko sa posadil. Do jaskyne prišla dievka gaštanových vlasov v tmavej košeli. Okolo pliec mala prehodený tmavo zelený plášť s kapucňou. V rukách držala prútený košík plný hribov. Nebola to síce najväčšia kráska akú kedy Wileth videl, no v tlmenom svetle fakle vyzerala nevinne a pekne.

„Kde som?“ spýtal sa Wileth.

„To bude ten odvar,“ odvetila a položila prútený košík na jednu z poličiek. Zobrala do ruky malú fľaštičku a ukázala ju Wilethovi. „Mal si horúčky a tento prípravok ti pomohol,“ mykla plecami. „Niekedy však obmedzí pamäť.“ Položila fľaštičku zase na poličku a mávla rukou. „Ale to prejde. Za pár chvíľ si na všetko spomenieš.“

„Kto si?“ spýtal sa Wileth premeriavajúc si dievča.

„To je neslušné. Prvý sa ma predstaviť muž.“

Wileth si konečne spomenul. Prepadli ho lúpežníci a utržil hlbokú reznú ranu. Neskôr ho táto mladá žena zachránila. Pobil sa v hostinci s darebákmi a ledva sa mu podarilo utiecť. Pamätal si na cestu temným lesom a na akési skaly.

„Čo si ticho?“ opýtalo sa dievča.

„Vodra,“ zamrmal si Wileth popos nos. To bolo meno toho lotra, ktorý ho okradol.

Dievčina si kľakla k Wilethovi sediacemu na slamenej podstielke a priložila mu ruku na čelo. „Nemáš horúčku,“ povedala a vstala. „Nemal by si blúzniť. Niečo by som na to mohla pripraviť.“

„Nie,“ odsekol. Pohľadom vypátral svoju košeľu. Bola pekne poskladaná hneď vedľa slamenej postele. Zdalo sa, že je aj vypratá. Musí sa dať zase na cesty a nájsť toho lotra Vodru. Začal sa teda obliekať.

„Si éterista,“ poznamenala.

Wileth nereagoval. Obliekol si svoju košeľu.

„Vedela som to,“ riekla sebavedome hnedovláska. „Si éterista. Preto na teba tak dobre zaúčinkovali moje bylinky. Normálny človek by sa s takou ranou ani nedokázal postaviť. Ty si ešte

vyplieskal niekoľko hajzlov v hostinci.“

„Ako si na to prišla?“ spýtal sa Wileth.

„Tak, ako som prišla aj na tvoje meno,“ odfrkla dievka. Prekrížila ruky na hrudi. „Pán tvrdohlavý a nevďačný.“

Wileth prešiel k provizórnym poličkám a zbežne si prezrel bylinky. Niektoré vyzerali byť čerstvo natrhané, iné zase zoschnuté. V jednej miske si všimol lístky a v druhej lupienky kvetov.

„Pomocou nich si zistila, že som éterista?“ opýtal sa ako privoňal k bylinkám.

„Takže si?“ odpovedala dievka otázkou.

„Nie,“ odvetil Wileth.

„Ale máš v sebe éter,“ pokračovala dievka. „Som si istá, že máš.“

„To nie je dôležité,“ odbil ju.

„Aj sa predstavíš?“ provokovala dievka. „Si v mojej jaskyni a zachránila som ťa. A to hneď dvakrát.“

Napokon sa predstavil: „Volám sa Wileth. Wileth Prafar.“

„Ja som Hévia.“

„Ako dlho som spal?“ položil otázku Wileth. Cítil sa lepšie, no stále nebol pri sile. Navyše začínal byť hladný.

„No,“ spustila Hévia. „Spal si celú noc, celý deň a potom zase celú noc. A dnes ráno si sa zobudil.“

„Dobre,“ prikývol a opatrne sa dotkol obviazaného boku. „Čo tá rana? Je v poriadku?“

„Ha!“ vykrikla Hévia posmešne a rozhodila rukami. „Tá rana sa, Wileth, bude hojiť ešte dlho. Zastavila som krvácanie a zápal. Ale ak chceš niekam cestovať, alebo sa zapojiť do ďalšej bitky, tak na to zabudni.“

Wileth len nemo zazeral na dievča pred sebou. Nechýbalo jej sebavedomie a jej ostrý jazyk chrľil slová celkom bez ostychu.

„Prečo si mi pomohla?“ vyzvedal ďalej.

Hévia pretočila očami a odpovedala: „Hádam nenechám niekoho len tak umrieť pri ceste. Alebo ty si tak vychovaný? Myslieť len na seba?“

„Čože?“ zamrmľal Wileth.

„Dobre si ma počul,“ odsekla. „A teraz pod' von. Najeme sa. Potrebuješ doplniť silu.“

Hévia pred vstupom do jaskyne varila polievku v kotlíku, ktorý visel nad malým ohniskom. Sem tam ju premiešala a prihodila do nej za hrst' byliniek. Wileth len tak sedel na pni a pozeral sa okolo.

Za celý čas, čo hnedovlasá dievka varila, nepovedal ani slovo. Obdivoval okolité skaliská ukryté v lone lesa.

„Volajú to Vlčie zuby,“ povedala Hévía ako miešala polievku v kotlíku. „Tie skaly myslím.“ Nabrala trochu polievky na varechu, pofúkala ju a ochutnala. „No už to je hotové,“ dodala spokojne.

„Skrývaš sa tu?“ spýtal sa Wileth.

„Prečo by som sa mala skrývať?“ spýtala sa nahnevane. „Som tu v lese, lebo tu môžem zbierať bylinky.“

Wileth len neveriacky pokrútil hlavou. Najradšej by odišiel kade ľahšie, no bol naozaj hladný a necítil sa práve najlepšie. Navyše musel získať späť svoje veci, ktoré mu ukradol lúpežník Vodra aj so svojou bandou.

Hévía zatiaľ nabrala polievku do drevenej misky, pleskla do nej lyžicu a podala ju Wilethovi. „Tu máš ty nevďačník.“

„Ďakujem,“ odpovedal Wileth sediaci na pníku. Z misky stúpala para. Každé sústo musel pofúkať.

„Je to vývar zo sliepky,“ ozrejmila Hévía. „Bola som v tom hostinci, kde si vyvolal bitku. Hostinský mi dal sliepku za bylinky.“

Wileth zjedol polievku behom chvíle. Veruže mu chutila. Takmer ako vývar doma na farme.

Hévía si všimla jeho prázdnu misku. „Naber si ešte. Toľko vládzeš. Nebudem ti robiť slúžku.“

Wileth vstal a nabral si druhú porciu. Aj tú zjedol behom chvíle. Dobré ho zahriala. Prázdnu misku položil na zem a čakal.

„Čo budeš robiť? Aké máš plány?“ spýtala sa ho Hévía.

„Prečo si mi pomohla v hostinci?“ odpovedal Wileth otázkou.

„Lebo by ťa tam dotrhali.“

„Poradil by som si.“

„To ťažko,“ odsekla Hévía a zamračila sa. „Ty si myslíš, že si neporaziteľný?“

„Čo od teba chcel ten vlasatý lotor?“ opýtal sa Wileth.

„Aký lotor?“ reagovala nechápavo Hévía.

„V hostinci na križovatke ciest si stála pri pulte,“ spustil Wileth. „Bol vedľa teba lúpežník Vodra a niečo ti hovoril. Vyzeral byť nahnevaný.“

„Ehm,“ odkašľala si Hévía. „Chcel moje znalosti byliniek a kvetov, ale odmietla som ho.“

„Prečo si mu nepomohla?“

Hévía si poklepala prstom po čele. „A ty si na hlavu? Pomáhať lotrom ako Vodra?“

„Takže ho poznáš?“ zisťoval ďalej Wileth. Musel sa predsa dopátrať k svojim veciam.

„Každý ho pozná,“ odpovedala Hévía. „Chodí po týchto končinách a kradne. Pokiaľ mu teda

nezaplatíš. Obchodníci mu platia za ochranu.“ Hévia mávla rukou. „Vieš akú ochranu myslím.“

„Rozumiem,“ prikývol Wileth. „Kde by som ho našiel?“

„Prečo ho chceš nájsť?“

„To je moja vec.“

„Nenájdeš ho,“ pokračovala Hévia. „Nikto nevie, kde je. Ukáže sa kedy chce. Navyše má za sebou veľkú bandu lotrov, bitkárov a lúpežníkov. Má uši všade.“

„Doved’ ma k niekomu, kto ho pozná,“ trval na svojom Wileth

Hévia chvíľu premýšľala a potom si povzdychla. „Uvidím, čo sa bude dať robiť. Ale aj tak to nie je dobrý nápad. Mal by si na všetko zabudnúť a ísť si svojou cestou.“

„Moja cesta je nájsť Vodru.“

„Ako povieš,“ odfrkla Hévia a mykla plecami. Potom ukázala niekam medzi skaly. „Tam je potok. Zober misky a choď ich umyť. Hostinský si u mňa objednal nejaké bylinky, ktoré som ráno stihla nazbierať. Pôjdeme mu ich zaniest.“

Wileth len mlčky prikývol, zobral misky zo zeme a vybral sa medzi skaly. Kráčal pomedzi Vlčie zuby a pozeral sa zo strany na stranu. Nikde žiadny potok nevidel. Len samé skaly trčiace medzi stromami v mierom svahu.

Po chvíli natrafil na malý potôčik, ktoré prúd bol široký sotva na jeden lakeť. Wileth si kľakol na kolená a namočil špinavé misky do studenej, priam ľadovej vody.

Drhol misky v studenom potôčiku a premýšľal. Stále mu po rozume chodila hnedovlasá dievka Hévia. Páčila sa mu jej ostrá povaha. Malo to však akýsi háčik. Niečo sa mu na celej udalosti nepozdávalo. Prečo pomohla práve jemu a presne v ten správny moment?

Za chvíľu bol hotový s umývaním. Naposledy nabral do misiek vodu a opláchol ich. Potom sa vybral naspäť pred jaskyňu.

V ohnisku tleli už iba uhličky a kotlík bol preč.

„Daj sem,“ povedala Hévia keď vyšla z jaskyne a vytrhla Wilethovi misky z ruky. Šmarila ich na zem pod skalú. „Ideme?“ spýtala sa, no nečakala na odpoveď. Jednoducho vykročila vpred. „Pohni sa.“

Wileth sa vybral za ňou. Spolu opustili Vlčie zuby a pokračovali tichým lesom.

Hostinec pre pocestných na križovatke ciest vyzeral lákavo. Stál na rozľahlej trávinatej čistinke v lese. Bola to dvojposchodová budova s kamennými múrmi a šikmou strechou. Hneď za hostincom sa črtala drevená stodola pre dobytok.

Wileth a Hévia vošli dnu. Denné svetlo prenikalo cez otvorené okná. Pri drevených stoloch

sedelo len pár hostí zabratých do jedla. Vo vzduchu sa niesla vôňa pečeného mäsa. Dnes vládol v hostinci pokoj. Drevené podlahy boli čisté a nikde nebolo ani stopy po rozliatom víne, bitkároch či rozbitých stoličkách.

Za pultom stál vysoký tučný muž s plešinou. Bielu košeľu mal na objemnom bruchu obtiahnutú, div že mu z nej nevyleteli gombíky. Akonáhle si všimol dvojicu vo dverách, tak zakýval.

„Hévia!“ zakričal tučný hostinský a rukávom si utrel spotené čelo. „Máš moje byliny?“

„Samozrejme,“ odvetila a spod plášt'a vytiahla pletené vrecúško. Poťažkala ho a pokračovala: „Tu je. Ale niečo za niečo.“

„Dal som ti celé kura,“ povedal hostinský a zhlboka sa nadýchol. Znovu si utrel čelo a dodal: „Čo by si ešte chcela?“

„Ja nič,“ riekla Hévia a strčila do Wiletha. „On sa chce na niečo spýtať.“

Wileth spravil krok vpred a premeral si hostinského za pultom. Bol veľmi objemný a zdalo sa, že sa potí už len z toho, že je tučný. Tiež sa mu očividne zle dýchalo.

„Čo by si potreboval?“ opýtal sa hostinský a oprel sa rukami o pult.

„Je tu niekto,“ začal Wileth a naklonil sa bližšie k hostinskému, „kto vie kde sa nachádza Vodra?“

Hostinský pleskol dlaňou po stole. „To si ty!“ vykrikol, akoby si na niečo spomenul. „Ty si tu hádzal fľaše a zaháňal si sa stoličkami. Prišiel si celý premočený. Hneď si sa mi zdal byť povedomý.“

„Kde ho nájdem?“ trval na svojom Wileth.

Hévia si len povzdychla a prekrútila očami. Siahla k opasku a vytiahla ďalšie pletené vrecúško rovnaké, ako to prvé. „Dobre viem čo sa tu deje,“ dala sa do reči Hévia. „Chceš zaplatiť za škody. Dám ti ešte jedno vrecko s bylinkami.“

„Daj sem,“ prikývol hostinský a vzal si od hnedovlasej dievky dve vrecúška. Jedno otvoril a nazrel dnu. „Skutočne mi pomôžu?“ opýtal sa prezerajúc si bylinky.

„Áno,“ pritakal Hévia. „Ale budeš musieť schudnúť, či sa ti to páči, alebo nie.“

„Dobre, dobre,“ odsekol objemný hostinský a zase si utrel čelo rukávom košele. Zbalil vrecúška a ukryl ich niekam pod pult. Potom sa pozrel na Héviu. „Takže dvakrát za deň?“ spýtal sa.

„Zaliat' vriacou vodou,“ odvetil Hévia a pokynula na vedľa stojaceho Wiletha. „A teraz mu povedz, čo potrebuje vedieť.“

„Takže Vodra?“ spustil hostinský. „Toho len tak nenájdeš. Raz za čas sa tu ukáže, hlavne ak sa mu podarí ulúpiť niečo veľké. Obvykle tu nerobí problémy, ale keď si sa ukázal ty, tak tu bola poriadna bitka. Keď ste utiekli preč, začali sa tu biť Vodrovi lotri s nejakými pocestnými.“

„To mi je jedno,“ dal sa do reči Wileth. „Chcem vedieť, kde ho nájdem.“

Hostinský mykol plecami. „To naozaj neviem. Jedine že by si tu čakal niekoľko dní, kým sa

neukáže. Môžu to byť tri dni, ale aj desať dní.“

Wileth sa otočil na Héviu akoby čakal nejakú radu, alebo pomoc.

„Nezazeraj na mňa,“ odbila ho. „Vravela som, že k nemu sa len tak nedostaneš.“

„Hévia má pravdu,“ pridala sa hostinský. „Ten chlap má ľudí všade, ale nikdy nevieš, kto s ním pakuje. Pár ich poznám, ale teraz tu je ani jeden.“

„Počúvaj ma, hostinský,“ prehovoril Wileth. „Prídem sem každý deň, až pokiaľ tu nenájdem tú špinu, ktorá sa volá Vodra. Ak sa tu ukáže, tak mu povedz, že si pre neho prídem. Rozumel si?“

„Ehm,“ odkašľal si hostinský. „Rozumiem,“

„Ideme,“ pridala sa Hévia, chytila Wiletha za ruku a začala ho ťahať hostincom preč. Ani sa nestihli rozlúčiť s hostinským. Ďalej pokračovala šepkom: „Všetci sa na nás pozerajú.“

Wileth a Hévia sa skrývali v lese. Teraz im spoločnosť robili iba staré stromy a ticho hlbokých hôr.

„Nemôžeš sa o Vodrovi takto vyjadrovať pred ostatnými,“ prehovorila Hévia.

„Prečo by som nemohol?“ odsekol otázkou Wileth.

Hévia zastavila a pozrela sa mu do očí. „Lebo nevieš, čoho je schopný. Ak ti niečo ukradol, nechaj to tak a choď preč. Dobré ti radím. Mal by si ujsť.“

Wileth si povzdychol, otočil sa a pozrel medzi stromy. „Ako ďaleko je to k Vlčím zubom?“

„Len kúsok,“ odpovedala Hévia.

Ďalej pokračovali lesom bez slov. Po chvíli kráčania sa dostali ku skalám, medzi ktorými sa ukrývala jaskyňa.

Hévia sa vybrala znova do lesa a Wileth si ľahol v jaskyni na slamenú podstielku. Bolela ho rana na boku a cítil sa byť slabý. To len prešli lesom do hostinca a späť. Skúsil sa spojiť aj s éterom, no nedarilo sa mu, akoby bol vzdialený a nedosiahnuteľný. Nedokázal ho uchopiť. Chvíľu teda len tak ležal na slamenej posteli a znudene si prezeral všemožné poličky z konárikov. Oči mu začali klipkať a to bolo len poobedie. Rana v boku ho stále oberala o väčšinu síl. Míhotavé svetlo fagle ho zase uspávalo. Poddal sa spánku.

Keď sa Wileth konečne prebral v jaskyni bola taká tma, že si nevidel ani na nos. Fagle musela vyhasnúť už dávno. Pomaly sa pozviechal a vstal. Zamieril k východu a šmátral pred sebou rukou, aby do niečoho nenarazil. Nahmatal stenu a opatrne sa jej pridržal. Po chvíli tápania v tme vyšiel z

jaskyne.

Počas hlbkej noci v horách sa vzduch vždy citeľne ochladil. Cez koruny stromov prenikala slabá mesačná žiara a tak bolo aspoň čo-to vidieť. Ohnisko, na ktorom sa cez deň varila polievka už vyhaslo, teda až na pár žiarivých uhlíkov.

Hévia bola preč. Wileth si domyslel, že zbiera svoje bylinky po lese. Vlastne mu bolo celkom jedno kde je. Teraz chcel zahnať smäd a vedel kde sa nachádza potôčik.

Za tlmeného mesačného svitu sa vybral medzi Vlčie zuby. Skaly vyčnievajúce zo zeme vyzerali v tme ako šedé siluety. Po chvíli započul jemný žblnkot. Wileth našiel potôčik. Kľakol si k nemu, nabral studenú vodu do dlaní a napil sa. Potom si opláchol tvár.

Z tmy sa ozvali hlasy. Jeden ženský a druhý patrilo mužovi. Wileth spozornel a nastražil uši. Niekde medzi skalami sa v tichu noci zhovárali ľudia.

„Funguje ten odvar?“ spýtal sa hlas muža.

„Možno,“ odsekol ženský hlas.

Wileth nevedel presne určiť odkiaľ hlasy prichádzajú. Vlčie zuby tvorilo mnoho skál a tak ozvena hlasov prichádzala od všadiaľ a odnikiaľ zároveň. Potichu vykročil smerom, z ktorého si myslel, že hlasy prichádzajú. Kráčal opatrne a dával si pozor na to kam kladie nohy. Nechcel stúpiť na nejaký suchý konár a prezradiť tak svoju polohu.

„Čo znamená možno?“ pokračoval muž.

„Že neviem,“ odfrkla žena pohotovo. „Nechaj ma tak.“

Jeden hlas Wileth spoznal. Medzi skalami v tme sa rozprávala Hévia s cudzím mužom. Bude sa musieť dostať ešte bližšie.

„Ale no tak,“ naliehal muž. „Mali sme dohodu.“

„Zober si svoju dohodu a strč si ju vieš kam,“ odbila ho Hévia.

„Dochádza mi trepezlivosť,“ povedal muž. „Povedz mi, či ten odvar zabral a to hneď.“

Nastalo krátke ticho.

Wileth zatiaľ prešiel okolo jednej skalky a opatrne spoza nej nazrel. V tme uvidel dve siluety. Jedna mala na sebe plášť s kapucňou cez hlavu. To bola celkom iste Hévia. Druhá silueta patrila vysokému mužovi. Wileth rozoznal aj obrysy meča.

„Dobre,“ spustila Hévia. „Netuším, či zabral, ale ja si myslím, že áno.“

„Netušíš?“ vyhrkol nahnevane muž.

„Netuším, lebo mi o tom nepovedal,“ trvala na svojom Hévia. „Nič mi nechce prezradiť.“

„A ako dlho by to malo účinkovať?“ spýtal sa muž.

„Podľa všetkého tak dva až tri dni.“

„Ani to nevieš?!“ rozčuľoval sa muž. „A za to, čo si predviedla v hostinci, by som ťa mal prebodnúť. Ešte stále ma bolí hlava.“

„Naliehal si na mňa,“ obhajovala sa Hévia. „Bola som nahnevaná.“

Muž zdrapil Héviu za ramená a začal ňou triasť, akoby bola slameným panákom. „Povedal som ti, čo chcem a ty si to nespravila!“ kričal na ňu rozzúrene. „Prečo? Myslíš si, že si nenahraditeľná?“

Wileth musel zakročiť. Ten muž bol veľmi agresívny a mohol by jej ublížiť.

„Pusti ju!“ skríkol Wileth keď vyskočil spoza skaly.

„Čože?“ čudoval sa muž a pustil Héviu. Tá prebehla za Wiletha a schovala sa za neho.

Konečne bolo jasné kto sa to skrýval v tme. Muž mal dlhé a mastné vlasy ako metla. Vďaka zjazvenej tvári a krivému nosu pôsobil odpudivo.

„Vodra,“ precedil pomedzi zuby Wileth.

„Zase sa zakrádaš nocou ako špinavý potkan?“ reagoval lúpežník. Pohotovo siahol k opasku a vytasil meč.

Wileth sa podvedome chytil éteru. V ruke mu vzplanul žiarivý éterický meč z ktorého šľahali biele plamene a osvetlil priestor medzi skalami, až sa zdalo, že je deň.

„Takže to nefunguje,“ zahundral Vodra. „Predtým, než sa dáme do tanca, ti musím niečo povedať.“

„Nie!“ vykrikla Hévia stojaca za Wilethom. Krčovite ho držala za košeľu. „Nepočúvaj ho.“

Vodra pokračoval. „Ona je na mojej strane. Celý čas bola. Vyskúšali sme si na tebe určitý odvar, ktorý ako vidím, nefunguje.“

Wileth sa zamračil, no nepovedal ani slovo. Stále pozoroval svojho protivníka. Nemohol sa nechať vyviesť z miery.

„Ten odvar,“ pokračoval lúpežník Vodra, „má éteristu odpútať od éteru.“

Teraz to začalo dávať zmysel. Odkedy sa o neho starala Hévia, nedokázal sa spojiť s éterom.

„Je mi to jedno,“ povedal Wileth neoblomne. „Skončujem s tebou.“

„Ešte stále ju chceš brániť?“ pokračoval Vodra. „Falošnú Héviu? Pridaj sa ku mne a hodíme všetko za hlavu.“

Hévia sa naklonila k Wilethovi a pošepkala mu do ucha. „Nepočúvaj ho. Nebolo to tak. Ja som...“

„Ticho,“ odbil ju Wileth a laktom ju odstrčil vzad.

„Au!“ vykrikla.

Vodra sa tváril pobavene. „Hévia cestovala s nami, keď sme ťa okradli na ceste,“ vysvetľoval s falošným úsmevom na tvári. Ostrie jeho meč sa lesklo pod žiarou bieleho éteru. „Život ti zachránilo len to, že si éterista. Už dávno sme chceli ten odvar vyskúšať, len nebolo na kom. Alebo si myslíš, že Hévia sa ukázal na správnom mieste v správnu chvíľu a pomohla ti len tak?“

„Nezaujímam sa o to,“ odvetil sucho Wileth.

„Teraz!“ zvolal Vodra.

Spoza skál vybehli ďalší štyria lotri. Všetci boli ozbrojení a v rukách držali dýky. Wileth bol v pasci. Obkolesili ho medzi skalami. Sústredene sa pozeral z jedného protivníka na druhého a zvažoval kroky, no nevyzeralo to dobre.

Mal by sa vzdať a pridať sa k lotrom? Zrada od hnedovlasej dievky ho bolela, ale mohol si za tom sám. Nemal nikomu dôverovať.

Mal by bojovať? Sám nedokáže premôcť piatich ozbrojených lotrov. Nevedel tak dobre ovládať éter.

Ako sa len z tejto šlamastiky dostať?